

[Bodil Koch.]

som har rejst sig om vor folkekirke, og som for de fleste mennesker i dag har skjult, at kristendommen er andet og mere end borgerlig morallære.

Jeg tror ikke, at vejen til at nedbryde denne mur går over det lovforslag, der her er forelagt, selvom jeg ikke nærer tvivl om dets gode hensigt. Jeg læste første gang om dette forslag i aviserne, fordi jeg var bortrejst ved dets forelæggelse, men hvad jeg læste fyldte mig straks med skepsis, og denne skepsis er ikke blevet mindre ved læsningen af forelæggelsestalen, og heller ikke ved det, jeg har hørt i dag, jeg kan måske sige tværtimod. Mit parti stiller sig på forhånd meget skeptisk overfor tanken om forslaget's gennemførelse, selvom vi naturligvis er villige til en åben debat om tingene.

Nu hørte jeg, at det ærede medlems forslag slet ikke har den hensigt at hindre kvindelige præsters ansættelse, men jeg synes, at det umiskendeligt alligevel bærer præg af at være undfanget i 1930, og at det på en mærkelig måde ser fuldstændig væk fra, at vi dog siden har fået en lov om kvinders adgang til præsteembeder.

Den opgave, folkekirken står overfor, at bringe kirkens budskab til folket, det vil sige til mennesker, der alle er jævne og ens for Vorherre, den skal løses af kirkens præster, mænd og kvinder, der måtte føle kald til det, og som hver for sig må forsøge at forene den bundne tjeneste i den borgerlige institution, som folkekirken er, med den frie forkyndelse af evangeliet i ord og gerning.

Baggrunden for nærværende lovforslag — det forstår jeg godt, og det blev også fremhævet i dag — er imidlertid den, at i det store sogn, især i byerne, er præstens arbejde så uoverkommeligt, at der kan være brug for en arbejdsindsats udover, hvad sognepræsten eller — præsterne kan øve, og større pengemidler, end der står til rådighed. Men jeg tror ikke, at problemet i dag skal løses på den af det ærede medlem anviste måde. Jeg følger med langt større opmærksomhed de tanker, der for tiden fremføres af kirkefondens leder, pastor Erik Jensen. Han mener, at vi må komme bort fra det kostbare byggeri af store kirkehuse og i stedet for bygge, ja, jeg kan godt kalde dem små barakkkirker — selvom det ikke just er meningen, at de skal være af træ —, som føjer sig ind i boligbyggeriet og om hverdagen skaber mulighed for arbejde med børne- og ungdomsinstitutioner af forskellig art, samtidig med at de om søn-

dagen kan bruges som kirker. De kirkelige midler skal ikke ødes til altfor dyrt byggeri af store kirker, der står halvtomme, men til billigst muligt at rejse bygninger, som både tjener folkets timelige og åndelige vel, og til at ansætte så mange præster, at hver af dem i sit lille område kan få en virkelig og levende kontakt med befolkningen — og jeg personlig ville ønske, at mange af disse præster måtte blive kvinder.

Jeg synes, at disse tanker er langt mere tidssvarende — såfremt man altså overhovedet mener, at tanker om kirker og præster er tidssvarende, hvad jeg mener — end forslaget om at ansætte specielle kvindelige sognemedhjælpere, som hverken er fugl eller fisk.

Der blev sagt noget om i dag, at man skulle inddrage lægmandsarbejdet i kirken. Det er rigtigt nok, selvfølgelig holder vi fast på det, som jo var en af hovedtankerne i hele Luthers kirkeopfattelse, at vi har det almindelige præstedømme i den forstand, at vi alle er præster, men jeg synes, det er galt at ansætte disse underlige mellemvæsener.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne hævder, at lovforslaget er blevet til for at imødekomme tidens krav. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede medlem. Det forekommer mig tværtimod, at tiden er løbet helt bort fra mange af de tankegange, der er kommet til udtryk her. Jeg tror, at kristne kvinder kan gøre en betydelig bedre indsats ved ganske reelt at arbejde som sundhedsplejersker, sygeplejersker, socialrådgivere, fritidsklubledere o.s.v., også som præster, men reelt som præster, og ikke med denne ubestemmelige åndelige gerning, som det ærede medlem gjorde rede for i ordførertalen. Der er noget for mig ængstende i selve udtrykket „åndelig gerning“ på så ubestemt basis, som det siges her. Det bærer i sig, synes jeg, noget af, hvad jeg næsten kan kalde den lidt indestængte menigheds-samfundsatmosfære, som vi efterhånden simpelthen må se at få blæst væk. Det kan måske lyde skarpt, men jeg synes, at disse ting er så alvorlige, at de tåler, ja ligefrem kræver skarphe

I det lige udkomne nummer af det udmærkede ugeblad „Kirkens Front“ er der aftrykt en artikel af Margit Sahling fra „Vår kyrka“, den handler om Sheffieldpræsten Whickam. Han mener, at kirken i sin nuværende udformning er uendelig fjernet fra den moderne arbejdsverden. Vil nogen modsige ham? Kirken, der selv skulle være revolutionsarne, er blevet borgerlig og stiv. Industripræsten i Sheffield arbejder i overensstemmelse med sit kirkesyn ikke med væk-